ממכרן ממכר במטלטלים (לקמן נט.)

היינו בממון דוקא דהפקר ב"ד היה הפקר א אלא נראה לו לפרש דכתב ליה

גיטא על שמיה דאפוטרופום ואע"ג

דבעלמא אין האפוטרופסין רשאין

להוליאן לחירות הכא כיון דעשה

שלא כהוגן להקנותו לבנו קטן

הפקירוהו ב"ד ונתנוהו לאפוטרופום

לשחררו ב כדאמרינן דאפוטרופסין תורמין ומעשרין לאכול ג ואע"ג דדרשינן

(לקמן דף נב.) אתם ולא אפוטרופסי

אלא הפקר ב״ד הפקר™ והפקירו ב״ד

התבואה של תינוק ונתנוה לאפוטרופ׳

שיוכל לתרום ואינו אוכל טבלים ובלא

קרקושי זוזי לא רלו בית דין להפקירו

ליתן לאפטרופא לשחררו דאינו נכון

לעבור על דעתו של תינוח ה ור״ת

מפרש דהכא לאו קנסא הוא מדלא האמר הוא עשה שלא כהוגן לפיכך

נעשה לו שלא כהוגן כדקאמר ביבמות

בפ׳ ב״ם (דף קי.) אבל כאשר עשה

כן יעשה לו הוי דינא כדאשכחן בס"פ

השואל (ב"מ דף קא:) וובדין יכול

האפוטרופוס לשחררו דרך מכירה כדאמרינן (³) ומוכרין אותן לאחרים

ולרבי נותן דמי עלמו ויולא ואפילו בלא קרקושי זוזי אלא משום דמי חזי

כחוכא ואיטלולא שהתינוק עומד

ולווח שלא למכור לפי שאביו מלמדו

ללווח ואיכא לזות שפתים אבל כי

מקרקש ליה זוזי לא יחוש לדברי אביו

וגיטא דחירותא נמי לא הוה לריך

דכסף גומר בלא שטר דדוקא ביוצא

בראשי אברים איכא דמלריך שטר

משום דכתיב ישלחנו כדאמרינן בפ"ק

דקידושין (דף כד:) אלא לפי שנעשה ה

על כרחו של אב לריך מדרבנן לגיטא

לקמן סד. קדושין סה: ב"מ ג:], ב) ב"ק ל. יבמות מו.

וסו: כתובות נט: נדרים פו:,

ב (מ"ח: וכן למון, ד) במ"ח: וכן כולן בשמר בשדה הכי פירושו, כולן בשמר בשדה הכי פירושו, כ"ל שמסרה, ו') [נ"ל

והקדשו,

מוסף רש"י

הודאת בעל דין כמאה עדים. נרייתא היא

בתוספתה דב"מ בפ' רחשון

(ב"מ ג:) דכתיב (שמות כב)

אשר יאמר כי הוא זה. הרי שסמך על מקלת הודאתו (קדושין סה:). הקדש חמץ

. ושחרור מפקיעין מידי

ישרודה בשקיעין בידי שעבוד. הקדש, כגון ששעבד שורו לבעל חוב וחזר והקדישו,

מפקיע שעבוד המלוה וגובה חובו ממקום אחר וזה כשר לקרבן ואינו גזול, דלא הוה לקרבן ואינו גזול, דלא הוה

קני ליה אלא לגוביינא בעלמא, ודוקא קדושת הגוף אבל קדושת דמים דבדק הבית לא

מפקיע שעבוד, כדתגן בערכין (כג:) מוסיף עוד דינר ופודה את הנכסים הללו כו' (בתובות

נט: וכעי"ז יבמות מו. ונדרים

פו: וב״ק צ.) חמץ, נכרי שהלוה את ישראל על חמלו

ולא הרהינו אצלו, דמחוסר גוביינא, שהיה עומד החמץ גביתו של ישראל ואין לנכרי

עליו אלא שעבוד, כשבא עת ביעורו מפקיע איסור החמץ את שעבוד הנכרי וחייב ישראל

ותו שעבות אוכרית וחיב שלחות לבערו, והא דתנן בפסחים (ל:) נכרי שהלוה לישראל על חמלו מותר בהנאה לאחר הפסח, מוקי לה רבי התם בשהרהינו אללו שנמנו במשכון

ביד נכרי, דלא מחוסר גוביינא

ולה שעבוד הלה קנייה ממש (ב"ק צ. וכעי"ז יבמות מו. וסו:

ושחרור. ישראל ששטבד טבדו

וסמרוד, ישנמו טבעבו עבו. לבעל חובו ושחררו הלוה, יצא לחירות, והמלוה גובה מלוה

שלו ממקום אחר (יבמות סד.

ונדרים פו:).

יכתובות נט:

וודריח פו:)

ש א ב ג מיי' פ"ו מהל' עבדים הלכה ב טוש"ע י"ד סי' רסו סעיף עד [חו"מ

סי' רגו סעיף בי: סי' רגו סעיף ד]: דהו מיי' פ"ד ו ד ה ו מיי פ"ד מהלי זכייה ומתנה הלכה יא סמג עשין פב טוש"ע ח"מ

סי' רמה סעיף א: פב ז מיי' פ"ו מהל' עבדים הלכ' ג טוש"ע י"ד סי' רסו סעיף עה:

פג ח מיי׳ פ״ד מהל׳ זכיה ומתנה הלכה יב סמג עשין פב טוש"ע ח"מ סי רמה סעיף ד: פר ט י מיי׳ שם טוש״ע שם

בר בי תיי פט קום עקם סעיף ה: פה כ ל מיי פ״ח מהלי טבדים הלכה נוז ופי"ח מהלי מלוה הלכה ו סמג לאוין הי טוש"ע י"ד סי' רסו סעיף ק מוש"ע ח"מ סי' קיו סעיף ו: פני מ מיי' פ"ז מהלי ערכין

הלכה יד [ופי״ב מהלי נדרים ה״ין ופי״ח מהלי מלוה ולוה הלכה ו ז סמג עשין לד טוש"ע ח"מ סי קיו סעיף ז: בל ג מיי פ"ח מהלי עבדים הלכה טו [ופ"ז מהלי חובל הי"ח] סמג עשין פו "ד סי׳ רסו סעיף סח:

הגהות הב"ח

(א) גם' (ר"מ אומר) תא"מ ונ"ב גירסת האלפסי רבי אומר: (ב) תום' ד"ה וכתב וכו' דרך מכירה כדאמרינן. נ"ב לעיל דף לח ע"ב:

פסקי רי"ד

י זוזי מוקמי ליה אפוטרופא ומקרקש ליה בזוזי וכתיב ליה נימא דחירותא על שמיה. פי אקנייה לבנו קטן שאין ראוי בב"ד לכופו ייקי. אפוטרופא לינוקא לברור לו אפוטוופא לינוקא לבווו לו דמים יפין כמה שהוא נמכר בשוק שהרי צריך העבד לכתוב לו שטר על חצי דמיו לינוקא כדי שלא יצטרכו ב״ד . לכופו אלא הוא ישחררנו לכופו אלא הוא ישוודנו (הוא) מדעתו בשביל זוזי ובלא קרקוש זוזי א״א דינוקא לאו בר כפייה הוא ואפוטרופוס׳ אינם רשאין . להוציא עבדים לחירות ולא לחוב ליתומים כדאמרינן לקמן בפ' הניזקין (נב.) ותינוק זה מקחו מקח וממכרו ממכר במטלטלין ואפוטרופוס מוקמי' לעיין ולשומו בדמים

בוקהוו דעשונו ברכום מעולין ואי ק' וכי שחרורי של קטן שחרור הוא והרי אין קידושין ואין מכירתו מכירה בקרקעו׳ ואין מעשיו כלום ובמטלטלין עביד רבנן תקנתא משום כדי חייו אבל היאך יתיר העבד רשחרורו בכח ישכאל תשובה בפ׳ הניזקין אני עתיד להוכיח שאיז זכייה לקטז וכל מה שנותנים לו מתנה מדאורייתא אינה מתנה ולא דאיקנייה לבנו קטן מן התורה אין קניינו כלום כ״א מדרבנן ועדיין עבד אביו הוא והאי דמצרכי׳ לקטן לכתוב לו גט על שמו כדי להפקיע קנין דרבנן שיש לו עליו אבל מיהו . לאביו ודאי היו כופין לכתוב לו שחרורו שקניינו גמור הוא ולא נסתלק מעליו והוא הרשיע להקנותו לבנו קטן .. שאמר בלבו אע״פ שיכופו לבנו שהוא קטן לא יכופו ולא יתירוהו בבת ישראל מפני קנין בנו שתקנו לו חכמים זכייה והלכך לא יהו

ובתב ליה גימא דחירותא על שמיה. לא נהירא לרבינו שמואל פי׳ הקונטרס דמפרש על שמיה דקטן שאין מעשה קטן כלום להתירו בבת חורין כמו קטן שקנה יבמתו מן התורה לחינו נותן גט עד שיגדיל ואט"ג דפעוטות כבר שית כבר שבע

ומקרקיש ליה זוזי וכתב ליה גימא דחירותא על שמיה ת"ר אהאומר עשיתי פלוני עבדי בן חורין עשוי בן חורין הרי הוא בן חורין הרי הוא בן חורין אעשנו בן חורין רבי אומר קנה וחכ"א ילא קנה א"ר יוחנן יוכולן בשמר: ת"ר יהאומר נתתי שדה פלונית לפלוני נתונה לפלוני הרי היא שלו הרי היא שלו אתננה לפלוני 6 ר"מ אומר קנה וחכ"א דלא קנה א"ר יוחנן יוכולן בשמר ת"ר יהאומר עשיתי פלוני עבדי בן חורין והוא אומר לא עשאני חיישינן שמא זיכה לו ע"י אחר כתבתי ונתתי לו והוא אומר לא כתב לי ולא נתן לי יהודאת בעל דין כמאה עדים דמי ההאומר נתתי שדה פלונית לפלוני והוא אומר לא נתן לי חיישיגן שמא זיכה לו ע"י אחר "כתבתי ונתתי לו והוא אומר לא כתב ולא נתן לי הודאת בעל דין כמאה עדים דמי מי אוכל פירות רב חסדא אמר נותן אוכל פירות ורבה אמר משלשין את הפירות ולא פליגי הא באבא הא בברא: בתני' יעבד שעשאו רבו אפותיקי לאחרים ושיחררו שורת הדין אין העבד חייב כלום אלא מפני תיקון העולם כופין את רבו ועושה אותו בן חורין וכותב שמר על דמיו רבן שמעון בן גמליאל אומר לאינו כותב אלא משחרר: **גבו'** עבד שעשאו רבו אפותיקי ושיחררו: מי שחררו אמר רב רבו ראשון שורת הדין אין העבד חייב כלום לרבו שני כדרבא דאמר רבא יימקדש חמץ יושחרור מפַקיעין מידי שיעבוד אלא מפני תיקון העולם שמא ימצאנו בשוק

> דחירותא שלא יאמר לו עבדי אתה: קיישינן שמא זיכה לו ע"י אחר. החי חיישי׳ הוי ודחי כמו חיישינן שמא במי מילין כתבו (לעיל דף יט:): הודאת בעד דין בו'. "בנותן לא אמרינן הכי דפעמים" סבר שמקבל מידו וזכה בה והוא לא קבל יא והא דבעי מי אוכל פירות פי׳ בעלמא הוא יב כדמסיק ולא פליגי: הקדש חמץ ושחרור בו'. פי' נקונטרס דוקא קדושת הגוף מפקיע מידי שעבוד אבל קדושת דמים לא כדמשמע בערכין (דף כג:) ובפ' אע"פ (כחובות דף נט:) נמי אמרינן שאני קונמות דקדושת הגוף נינהו כדרבא כו' משמע דווקא קדושת הגוף מפקיע מידי שעבוד וקשה לר"ת דאי חשיב ברשותו של לוה כל זמן שלא הגיע הזמן אפי׳ קדושת דמים נמי תפקיע מיד שעבוד ואי לא חשיבי ברשותו אפי׳ קדושת הגוף נמי לא דכי יקדיש את ביתו כתיב מה ביתו ברשותו אף כל ברשותו ואור"י דרבא לטעמיה דאמר בפ׳ כל שעה (פסחים דף לה.) דבעל חוב מכאן ולהבא הוא גובה וחשיב ברשותו ודוקה קדושת הגוף שחין לו פדיון מפקיע מידי שעבוד

כגון שור תם למזבח או קונמות דפ׳ אע"פ (כמובות דף נט:) ואלטלא דפרסוה אמיתנא ביבמות בפרק אלמנה (דף סו:) יג דכיון שחל שעה אחת תו לא פקע דלא עדיף שעבוד יד מנתינת דמים טו וכן חמץ וכן שחרור ומפרש בירושלמי טעמא משום דלא מלינו עבד משתחרר וחוזר ומשתעבד והיינו כדפרישית דקדושת הגוף כיון דחיילא יי חו לא פקע אבל קדושת דמים לא אלים כח הקדש מכח מקדיש כיון דיש לה פדיון וראויה לפקוע כדאשכחן בשדה מקנה כשהקדיש לוקח דחוזרת לבעלים ביובל הסתחוה לו המפקיעין מידי שיעבוד לבעלים ביתו אפוחיקי והשתחוה לו דמפקיעין מידי שיעבוד משום דהוו בכלל הקדשים והא דלא חשיב מכרים דעשה שורו אפותיקי ומכרו (ב"ק יא:) דאין בעל חוב גובה ממנו ב התם תקנתא דרבנן היא משום פסידא דלקוחות בא דלית ליה קלא דהא בעשה עבדו אפוחיקי ומכרו בעל חוב גובה הימנו (שם) כיון דאית ליה קלא ומהרים הלקוחות בב ועוד יש לומר דלא חשיב אלא הנך תלחא שהם משניות או ברייתות ודשחרור שמעינן ממחניחין דהכא וחמץ בפרק כל שעה (פסחים דף לה.) 1) וקונמות בפ' אע"פ (כמוצות דף נע:) אבל מת וע"ו ומכר דלא שמעינן להו ממשנה או מברייתא לא חשיב ובפרק (פסחים לף כה) איקותותו כפי מע פי (פחפת לף נפי) מכל כתו יש יי ותכל לכם שמשיק כא ממסים או מפלייתו כח משל הכי אין המניח (ב"ק דף לג:) דאמר הקדישו מוקדש משום דרבי אבהו אבל קדושה גמורה לא איכא לאוקמי אפילו בראוי למובח אפילו הכי מפקיע מידי שיעבוד דניזק דכיון דאינו יכול לסלקו בזוזי אפילו לר" ישמעאל כדמפרש בפרק המניח (שם) מודה רבא דלמפרע הוא גובה ואם מאמר כיון דקונמות מפקיעין מידי שיעבוד כהקדש א"כ כל לוה יפקיע נכסיו מן המלוה שיאסר עליו בקונמות וי"ל דאלמוה רבנן לשיעבודיה דבעל חוב כדאמר בפ' אע"פ דאלמוה רבגן לשיעבודא דבעל דעל כרחיך לאו דווקא דבעל דהא בריש המדיר (כמובות דף ע.) פריך וכיון דמשעבד לה ב' כל כמיניה דמפקיע ליה לשיעבודה ב™ אלמא דאלמוה נמי לשיעבודה דאשה והא דאמרינן בפרק אלמנה (יבמות

> חכמים נזקקים בשחרורו של - יקר ב- יקר ב- יקר ב- יקר ב- יקר לשחררו בלא כפייה ויפקע קנין דרבנן שיש לו עליו ואביו שהוא גדול בודאי שיכפוהו זה ולפי׳ קרקש לזה בוזוי שיתרצה מאליו לשחררו בלא כפייה ויפקע קנין דרבנן שיש לו עליו ואביו שהוא גדול בודאי שיכפוה לכתוב לו גט שחרור להפקיע קנין גמור שיש לו עליו: ת״ר האומר עשיתי עבדי פלוני ב״ח נעשה ב״ח הרי הוא ב״ח אעשנו ב״ח ר״מ אומר קנה וחכ״א לא קנה א״ר (יוחנן) וכולן בשטר. פ״ צריך שיכתוב לו הלשונות בשטר אבל אם אמר לו בדבור בעלמא אינו כלום ויכול לחזור בו האומר נתתי שדה פלונית לפלוני נתונה לפלוני הרי היא שלו. אתננה לו הרי היא שלו ר״מ אומר קנה וחכ״א לא קנה א״ר יוחנן וכולן בשטר: האומר עשיתי פלוני עבדי ב״ח והוא אומר לא עשאני חיישינן שמא זיכה יית יית איית של היית למידה לא כתב ולא נתן לי הודאת ב"ד כל? עדים ומכאן מוכיח שהמזכה גט שחרור לעבד ע"י אחר אע"פ שלא הגיע הגט לידו של עבד נשתחרר כדכתיבנא בפ"ק (יא:): האומר נתתי שדה פלוני לפלוני והוא אומר לא נתן חיישינן שמא זכה לו ע"י אחר כתבתי ונתתי והוא אומר לא כתב ולא נתן לי הודאת ב"ד כק" עדים: מי אוכל פירות רב חסדא אמר נותז אוכל פירות ורבא אמר משלשים את הפירות ולא פליגי הא באבא הא בברא. פי׳ אם היה מקבל מתנה עצמו בחיים

השולח פרק רביעי גימין ומקרקיש ליה. עבדה: זווי. דבר מועט לינוקה ולה ילטרכו ב"ד לכופו שהוא ישחררוהו מדעתו בשביל זוזי. ובלאו קרקושי זוזי לא אפשר דינוקא לאו בר כפייה הוא ואפוטרופסין אין רשאין להוליא עבדים לחירות ולא לחוב ליתומים כדאמרינן בהנזקין (לקמן דף נב.) ותינוק זה מקחו מקח

במטלטלין כדתנן וממכרו ממכר הפעוטות מקחן (לקמן דף נט.) מקח וממכרן ממכר במטלטלים ואפוטרופום מוקמינן לעיין בתקנתו לשומו בדמים מעולים: ה"ג האומר עשיתי פלוני עבדי בו חוריו עשוי בן חורין הרי הוא בן חורין הרי הוא בן חורין. כלומר בא' מן הלשונות הללו הרי הוא בן חורין: אעשנו בן חורין רבי חומר קנה. דהכי משמע אעשנו בן חורין בשחרור זה שאני מוסר לו עכשיו ואנן מוקמינן לה בדכתב ליה הני לישני בשטרא ומקר ליה: וחלמים אומרים לא קנה. שאין זו אלא הבטחה שיעשנו בן חורין לאחר זמן ובשטר אחר ועדיין לא עשה: אמר רבי יוחנן וכולן בשטר. האי האומר דקתני כותב הוא שכתב לו אחד מן הלשונות הללו ומסר לו אבל באמירה בעלמא לא הוי בן חורין ולא פקע ממוניה מיניה ומלי למיהדר ביה אם לא קנו מידו על ידי חליפין דהוי כקונה עלמו מידו בכסף כדאמרינן לעילם גבי ההוא דשקיל כומחיה שדא בה אי נמי שכיב מרע משום דדבריו ככתובים וכמסורים דמי. וכולן בשטר נמי דשדה הכי מפרשינוף דחילו בדיבורה לה מיקניה ארעא. ואני שמעתי וכולן בשטר לריך לכתוב גט שחרור וכן גבי שדה לריך לכתוב לו שטר מתנה והאומר דהתני אמירה בעלמא היא ויש להקשות בשלמה גבי עבד היכה למימר בלשון חירות פקע כספיה וקנה העבד עלמו בן חורין אבל גבי שדה מי איכא למימר הכי והיכי נימא קנה

נהי דגבי נתתי ונתתיה נימא הרי הודה שכבר נתן על ידי שטר או בקנין מתנה גמורה אבל אתננה היכי נימא דקנה: שמא זיכה לו. גט חירות: על ידי אחר. ואמר לו זכי בו לפלוני וזכות הוא לו וזכין לו שלא בפניו: הודאת בעל דין. עבד וכן מקבל מתנה כיון דאמר לא קבלתי נאמן ויכול זה לחזור ולזכות בו אם ירצה דאמרינן טעה כסבור שקבלה זה מידו: משלשין. ביד שליש נאמן עד שיבא אליהו: הא באבא הא בברא. אם מקבל מחנה עצמו בחיים ואמר לא נתן לי נאמן ואוכל הנותן את הפירות אבל אם מת ובנו אמר לא נתן שדה זו לאבא משלשין דשמא יבואו עדים סשמכרה לאביו וזה לא ידע: בותני' אפוסיקי. אם לא אפרע לך חובך ממקום אחר הרי זה לפניך לגבותה: ושחררו. בגמרא מפרש לה לכולה: גבו' שורם הדין אין העבד חייב כלום לרבו שני. שלא היה גופו קנוי לו אלא משועבד ואתי שחרור ומפקיע שעבוד כדרבא: הקדש. עשה שורו אפותיקי והקדישו קדושת הגוף למזבח. ודוקא קדושת הגוף דקדושת דמים לא מפקעה שעבוד כדתנן (ערכין דף כג:) מוסיף עוד דינר ופודה את הנכסים הללו: חמן. עובד כוכבים שהלוה את ישראל ושעבד לו חמצו ולא הרהינו אצלו אתי איסור חמץ ומפקע לשעבודיה דעובד כוכבים והוה ליה חמצו של ישראל שעבר עליו הפסח ואסור בהנאה:

ויאמר

מוסף תוספות א. אבל א. אביל לווגיון ביד ב' לעשות בשמו של קנ סוס' הלח"ש. ב. ואח' כותב לו אפטרופא גט על שמו של אפטרופא לפי שמו של אפטרופא לפי שהפקירוהו ב"ד והעמידו ברשותו של אפטרופא. רעכ"ל. ג. אבל לא להניח. לשכ"ל. T. דלתקנת היתומים כדי שיהא להם מה שיאכלו. השנ״ל. ה. דכל זיכא דאיכא למעבד תקנתא לינוקא, עבדינן. ו וווהי אפוטרופא לשוח אח לו שטר על מותר הדמים. תוס׳ הרא"ש. ז. [ר]במה שנתן לו מקצת דמים וכ' לו שטר על המותר קנה עצמו בכסף. תוס׳ הכל"ש. ח. אפוטרופוס. מוס׳ . זרא״ש, ט. פי׳ הודאת המקבי וא"ת אדרכה גבי נותן נימא . הודאת בע״ד כמאה עדים דמי מוס׳ הרח״ש, יא. כגון שצוה לאחר ליתנו לו. אכל המקכלו . דאי ברי לו שאין לו במה יטעות. תוס׳ הרח״ש: לפי שהנותן קדמה לו מחשבה לתת אותה קודם שיתננה ופעמים שהוא סבר שנתן מפני שעלה בדעתו שיתן והוא לא ון אבל המקבל אם קיבל אין לו במה יטעה. רקנ״ל. יב. כשואל פי׳ הברייתא שאינה שלהן, שהלה אומר שנתז והלה אומר שלא קיבל מי אוכל פירות. רשנ״ל, ועי׳ מהרש״ל, יג. דכיון דבשעת

. הקדש אכתי של מקדיש הוא דאילו וברשותו עומד חל עליו הקדש. לשנ"א. ד. בעל חוב להפקיע קדושת הקדש יותר. לשנ"א. 10. וכיון שאין פדיון מפקיעו אף שעבוד בע"א היותר מענים והיה להם כח לחול. מוס" הלא"ש כמונות בע"א ברשיה להם כח לחול. מוס" הלא"ש כמונות בעלים והיה להם כח לחול. מוס" הלא"ש כמונות היותר ברשיה בע"א ברשיה בע"א ברשיה ביותר ברשיה ברש ננ: ד״ה הקדם. רו. אף גביית בע״ח מפקיעו ואתי מלוה וטריף ואתי מלוה ופריק ואפי״ בשעבוד גרידא בלא אפותיקי. רשכ״ל. י⊓. דהקדש כללא הוא לכל דבר שנאסר גופו שאין לו פריון. רשכ״ל. יט. דמפקיע מידי שעבוד, כגון, רשכ״ל. כ. משום דלא הוי כטעמא דאריני דמן הדין לא מפקע אלא. מוס' ב״ק 3. ד״ה הקדם. בא. ולאו מדינא, דאי מדינא, כי היכי דפקע כח המוכר מהחפץ המשועבד כשבא מלוה לגבות פקע נמי כח של לוקח. ודוקא היכא. מוס? הפליש מנונות ננו: ד״ה הקדם. ב... רובן בשעשה שורו אפותיקי אגב מקרקעי דאית ליי קלא, בע״ח גובה הימנו, וכדאמריי (ב״ב מד:) גבה מקרקעי גבה מטלטלי. רשנ״ס. כג. היכי מצי מדיר לח. מוס׳ ממוטח נט: ד״ה קונמות. ב⊤. ולימא דמפקע שעבודה ע״י קונם, א״ו. מוס׳ ממוטח נט: ד״ה קונמות. בה. גבי אצטלא דפרסוה אמיתנא, אמאי קאמר. תוס' כתונות נט: ד״ה קונמות. כו. הא אלמוה רבנן לשעבודא דאשה. תוס' כתונות נט: ד״ה קונמות.

דף סו:) כה דקנייה מיתנא ומפקע ליה לשעבודה דאשה כי יש לחלק דלא אמרינן אלמוה אלא בקונמות דלא מיתסרי אלא אבעל חוב